

כמה מילים אליכם; אורלי, נטאשה, וג'ונתן, ילדיו של דגלס היקר.

אבא שלכם הלך מכם בגופו, אך את רוחו אי אפשר יהיה לקחת מכם לעולם. חלק ממהותו הוא חלק ממהותכם.

הרבה מאוד מהתכונות שיש בכם כבני אדם בוגרים, הם משותפים וזהים לאבא שלכם. לכן כשאני באה לספר לכם טיפה על דגלס, אני בטוחה שתזהו בכם חוטים מקשרים והפרידה שלכם מגופו ומנוכחותו היא לא פרידה סופית ומוחלטת. זה קצת עוזר להשלים, לא ממש עד הסוף, זה לא קורה אף פעם.

אני לא מספידה את אביכם, היות ואני עצמי, לא כל כך מסתכלת עליו כאל היה ואיננו עוד. את זה אשאיר לאחרים.

דגלס ואני היינו מחוברים בכבלים של אהבה, שותפות לגורל וערבות הדדית, בעיקר עקב 2 סיבות עיקריות.

הראשונה; שנינו נולדנו ונזרקנו לתוך מציאות קשה, בודדה ומעצבת חיים, לבית היתומים, שם היינו לבדנו בקרב רבים אחרים. שם לא החזיקו אותנו על הידיים והרעיפו עלינו אהבה וחום, שם לא נגעו בנו אלא אם לצורך החלפת חיתול או האכלה. שם לא היינו שייכים למישהו באופן ספציפי. היינו חלק מהכלל ושל אף אחד בו זמנית. זה היה מקום של חושך ובדידות, מקום קר ומייאש והיה צורך לפתח כבר אז את כוח ההישרדות, כמה שיותר מהר, כדי להיות בסופו של דבר מישהו שהוא משהו.

אני קיבלתי את הסיכוי הזה קרוב לגיל שנתיים ודגלס אף פעם לא. דגלס עבר משברים אין ספור. השריטה הזו של ההתחלה, נחרטה אצלו עמוק בפנים, והתוצאות של הנסיבות הללו נטמעו בו ולקחו אותו להמשך חייו, בדרך שאנשים אחרים לא הבינו וגם לא כל כך קיבלו.

הוא היה אחר.

על הקשיים שקיבלנו כמתנה דיברנו המון שעות. דגלס הוא זה שאמר לי תעשי כל מאמץ לפגוש את אימך הביולוגית, בכדי שלכעס שלך יהיו פנים, שתוכלי להפנות אותו אל בן אדם ולא לכל העולם. ואכן עשיתי זאת.

הרגשנו מחוברים ברמה שרק אנשים כמונו, עם פתיחה כל כך לא אנושית לחיים, יכולים לקבל זה את זה.

דגלס היה מרים אותי מהרבה משברים, מעצם היותו מבוגר ממני ב-27 שנים. הוא היה לי לעיתים כאב רוחני, ולעיתים התפקידים התחלפו והייתי לו כאם, בעיקר כשמחלתו החלה לשבש את חייו באופן מכמיר לב.

כל אחד ידע לזהות את הקושי והצורך אצל האחר ולהחזיר דברים אחורה להתחלות אופטימיות יותר.

כשהייתי ילדה והוריי נסעו לחופשות, דגלס ושמחה שהיו שכניי, שמרו עלי. דגלס היה דוהר איתי על גבו כשק קמח, בשעות אחר הצהריים על המדשאה

ליד גן רימון ושמחה מפנקת בעוגיות. הכל בכדי שלא ארגיש שוב עזובה ונטושה. הכל בשביל לשמוע צהלת שמחה. איך אודה להם על כך?

השנייה; בהיותי כבת 16, באחד מימי שבת של קיץ לוהט בבריכת השחייה, כשעל הדשאים מסביב רובצים להם גדודים של בני אדם בנינוחות והנאה, יצאתי מהמים והתחשמלתי, כאשר ניסיתי בטיפשותי הרבה להעיף כבל חשמל, מהדשא עליו התכוונתי להשתרע. גופי קיפץ מעלה לאוויר ונחת בחבטה על הקרקע ומי שראו ראשונים ניסו להוציא את הכבל מאגרוף כף היד שלי שנסגרה על הכבל בעוצמה. בזה אחר זה, הם כולם קיבלו מכות חשמל, ואני כבר ראיתי את שיירת המלווים בדרך לזיתים. באמת.

אחרי כמה שניות הכל נגמר. דגלס שישב במרחק של כ-20 מטר, קלט את המצב והרביץ את ריצת חייו לעבר לוח החשמל ושלף את התקע מהשקע. דגלס הציל את חיי, למזלם הטוב שלי ושל אוהביי (ואולי לא כל כך למזלם של אלו שלא מעכלים את הנוכחות שלי עד היום - דגלס אשם!!!). מאז אותו יום, דגלס היה למלאך השומר שלי באופן רשמי.

אם לא היה ברור לכמה חברים בקיבוץ באותם זמנים - למה בן אדם כמו דגלס היה חייב להתקבל כחבר קיבוץ, עם כל הבעייתיות שלו בעיני המוסדות שלא כל כך רצו בקיבוץ היישן אנשים שונים ומאתגרים - אז הנה הסיבה העיקרית. וכמובן היתה שמחה ארנולד שאהבה את דגלס, כמו שרק היא ידעה לאהוב וזאת היתה הסיבה בעיניי. רק הוא יכול היה להציל אותי ממוות בטוח ומטופש שכזה.

היו לדגלס הרבה בעיות, שנבעו מהתנהלותו בקיבוץ ותודה לאל גמרנו עם הצביעות והסודות, ומותר להגיד דברים בקול רם. הוא לעולם לא היה פחות ראוי מאף חבר אחר. אבא שלי היה נוהג להגיד עליו כך, בהיותו עוף מוזר בעצמו. אסור למהר ולשפוט... הנה-הוא הציל אותך.

בשנתיים האחרונות, דגלס דיבר איתי רבות על חייו מהרגע שהגיע לכפר הנשיא. דגלס שם הכל על השולחן. הוא הביע תמיהה במשך כל השנים האלה על כך, שכפר הנשיא הסכים לקבל אדם פגוע ותשוש נפשית בחזרה לקיבוץ. זה לא היה לו מובן מאליו. היו מעט חברים, שדגלס נטר להם על יחסם כלפיו וגם אז, ניסה לנהוג בהם בכבוד ובנימוס המחייב. דגלס אהב והעריך רבים מאוד מבינינו על שנתנו לו להיות מי שהוא, על שתמכו בו ונהגו בו בחסד רב, והתחשבו בצרכיו השונים.

דגלס בנה את הנישה שלו בחשמלייה, והרגיש שהצליח לתרום מכישרונו ומיכולותיו הטכניות לקהילה ואף קיבל סיפוק עצום מהעיסוק הזה. הוא התחבר דרך עבודתו לכל אנשי המקום ונהנה ממעמדו כמומחה לתיקון ופתירת תקלות במערכות המוסיקליות והטלוויזיות ובכלל של כל מכשיר אלקטרוני שפעם פעם לא קנו מייד חדש, אלא שלחו שוב ושוב אל ידיו המופלאות לתיקון והתחלה חדשה. פשוט קוסם.

אורלי נטשה וג'ונתן - אפשר לכתוב ספר שלם על אביכם ועדיין לא תדעו הכל- והרי קצת מיסתורין לא מזיק. נכון? אבל תמיד תדעו שאבא שלכם היה איש חכם ומבריק, סקרן, ידען גדול, רגיש ומרגש, נדיב, רחום, טוב לב ואוהב. במיוחד אתכם. כל עולמו וגאוותו הייתם אתם והנכדים. מילאתם אותו באושר עצום והחזרתם לו את האמונה שבעולם הזה יש מקומות טובים יותר, מקומות עם הרבה אור ותקווה לעומת המקום שהוא בא ממנו.

חיזקו ואימצו כולכם - דגלס היה רוצה בכך.

הדסה בן-נתן

